

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.875 van 27 mei 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 april 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 maart 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, hem ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat A. HENDRICKX en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn.

Op 13 november 2002 vraagt verzoeker asiel aan in Duitsland.

Op 5 maart 2003 ontvangt verzoeker een weigeringsbeslissing inzake zijn asielaanvraag van de Duitse overheid.

Op 31 december 2003 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 5 januari 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State. Op 21 mei 2008 verwerpt de Raad van State het beroep bij arrest nr. 183.105.

Op 26 juni 2007 dient verzoeker voor de tweede maal een asielaanvraag in in België.

Op 19 juli 2007 maakt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken het dossier over aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 29 januari 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 31 januari 2008 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 28 april 2008 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal bij arrest nr. 10.578.

Op 27 februari 2009 wordt verzoeker door Nederland overgedragen aan de Belgische autoriteiten in het kader van artikel 16, 1, e van de Verordening 343/2003 van 18 februari 2003, nadat hij er op 4 augustus 2008 een asielaanvraag indiende.

Op 2 maart 2009 dient verzoeker aldus voor de derde maal een asielaanvraag in in België.

Op 10 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(..)

Overwegende dat betrokkene op 31.12.2002 voor het eerst asiel aanvraag in België; overwegende dat er voor betrokkene een weigering verblijf werd genomen op 05.01.2004; overwegende dat betrokkene op 26.06.2007 een tweede asielaanvraag indiende; overwegende dat hem op 31.01.2008 de vluchtelingenstatus, als eveneens het statuut van subsidiaire bescherming werd geweigerd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen; overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 29.04.2008 de negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) bevestigde; overwegende dat betrokkene op 02.03.2009 een derde asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; overwegende dat de betrokkene zijn Iraaks paspoort, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van zijn vader voorlegt; overwegende dat dient opgemerkt te worden dat betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag; overwegende dat het voorleggen van deze documenten bovendien niet van die aard zijn dat ze het bedrieglijk karakter van zijn vorige asielaanvragen kan ontkrachten; overwegende dat het CGVS in zijn beslissing dd. 31.08.2008 reeds stelde dat betrokkene bij herhaling vervalste identiteitsdocumenten voorlegde en dat er geen geloof kon worden gehecht aan de ware verklaringen van betrokkene; overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.(..)”

2. Rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na een theoretische uiteenzetting over de inhoud van de formele motiveringsplicht en na een verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Cassatie, artikel 149 van de Grondwet en naar andere rechtsbronnen, besluit verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing afwezig is of minstens zeer gebrekkig. Verzoeker stelt vervolgens dat dit zal blijken uit de erna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar het artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15 december 1980. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker stelt dat er vergissingen zijn in de bestreden beslissing dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat op enige wijze deze "opgesomde vergissingen" in zijn eerste middel uiteen te zetten. Verder dient te worden aangestipt dat dit in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht betreft. Deze schending wordt onderzocht naar aanleiding van de bespreking van het tweede middel zoals door verzoeker aangevoerd.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de *'onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de wet van 29 juli 1991'* aan.

Verzoeker stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken besluit om zijn asielaanvraag niet in overweging te nemen omdat hij zijn Iraaks paspoort en de identiteitsbewijzen van zijn vader reeds eerder had kunnen voorleggen en omdat deze documenten geenszins het bedrieglijk karakter van zijn vorige asielaanvragen kunnen ontkrachten. Verzoeker stelt niet akkoord te kunnen gaan met de motivering zoals voormeld. Vervolgens merkt verzoeker op dat hij zijn Iraaks paspoort reeds overmaakte aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn tweede asielaanvraag en dat de documenten van zijn vader zijn identiteit

kunnen staven. Verzoeker deelt mee dat betreffende documenten cruciaal zijn en dus zijn identiteit wit op zwart kunnen aantonen. Hij is van mening dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich onterecht aan haar verplichtingen als asieliinstantie heeft onttrokken. Hij stelt ook nog dat hij door het neerleggen van voormelde documenten alle twijfel kan wegnemen die in het verleden was gerezen over zijn identiteit. Verzoeker meent dat, gelet op de ernst van de zaak, het zeker de moeite is om zijn asielaanvraag in overweging te nemen en de neergelegde documenten aan een onderzoek te onderwerpen, te meer daar hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag coherente verklaringen heeft afgelegd, wat niet werd betwist. Daarnaast poneert verzoeker dat het Verdrag van Genève een Verdrag met humanitaire doelstellingen is, dat een overheid de nodige soepelheid dient aan de dag te leggen bij de beoordeling van een asielaanvraag, en zeker met betrekking tot de 'filterprocedure' gehanteerd door de Dienst Vreemdelingenzaken opdat zijn aanvraag een kans maakt en onderworpen wordt aan een eerlijke behandeling. Verzoeker is aldus van mening dat zijn aanvraag diende in overweging genomen te worden gelet op de door hem voorgelegde stukken, zijnde zijn Iraaks paspoort en de identiteitsdocumenten van zijn vader.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoeker vroeg voor de derde maal asiel aan en diende te voldoen aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn derde asielaanvraag drie stukken voorlegt, zijnde zijn Iraaks paspoort, de identiteitskaart van zijn vader en het nationaliteitsbewijs van zijn vader.

Dienaangaande motiveerde de verwerende partij *'dat de betrokkene zijn Iraaks paspoort, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van zijn vader voorlegt; overwegende dat dient opgemerkt te worden dat betrokkene dit reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag'*. Dit vormt het determinerend motief van de bestreden beslissing.

Verzoeker betwist niet dat hij de drie hiervoor opgesomde documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens zijn vorige asielaanvraag. Integendeel, aangaande zijn Iraaks paspoort, stelt verzoeker zelf ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift dat hij het reeds naar voren heeft gebracht in zijn vorige asielprocedure, namelijk voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zodoende kan dit element geen nieuw element uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Ook aangaande de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van zijn vader, weerlegt verzoeker het motief dat hij deze reeds kon voorleggen tijdens zijn vorige asielprocedure niet.

In zijn verzoekschrift toont verzoeker niet aan welke de door hem aangebrachte nieuwe elementen zijn en op welke wijze deze elementen nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er in casu elementen zijn die nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beslissing van de verwerende partij doet geen afbreuk aan het feit dat hij geen nieuwe elementen heeft aangebracht.

Gezien verzoeker er niet in slaagt het determinerende motief van de bestreden beslissing te weerleggen, kan zijn kritiek aangaande de verplichtingen van de Dienst Vreemdelingenzaken, de mogelijkheid met de voorgelegde documenten de twijfel omtrent zijn identiteit weg te nemen, het feit dat het Verdrag van Geneve een verdrag met humanitaire doelstellingen is en het feit dat de overheid de nodige soepelheid aan de dag dient te leggen bij de beoordeling van een asielaanvraag, niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, nu het determinerende motief, het feit dat verzoeker de opgesomde documenten reeds had kunnen voorleggen tijdens de behandeling van de vorige asielaanvraag, de bestreden beslissing afdoende schraagt.

Het tweede middel is ongegrond.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.